

„Jeg vil nødig saare Deres Følelser, men jeg anser det for min Pligt at sige Dem, at min Broders Liv jo ogsaa i andre Henseender afgiver et sørgeligt Vidnesbyrd om, i hvor høj Grad han efterhaanden har mistet ethvert moralsk Holdepunkt. Det er jo i det hele en stor Vildfarelse at tro, at det religiøse Liv alene skulde ytre sig i Forholdet til det himmelske og ikke sætte sit dybe Præg paa vor hele Personlighed. Jeg skal iøvrigt ikke komme nærmere ind paa dette Punkt for Peter Andreas' Vedkommende. Der er jo ogsaa Ting, som man vanskeligt kan tale til en Dame om, saa — —.“

„Jeg kan tænke mig, hvortil De sigter. Men netop Pers uheldige Forhold til Hjemmet og Beskaffenheden af det Selskab, hvortil han — maaske tildels af den Grund — i adskillige Aar har været henvist, kan — mener jeg — baade forklare og undskylde en Del. Og selv bortset herfra, saa synes jeg, at heller ikke, hvad De her har berørt, berettiger til en saa haard Fordømmelsesdom.“

„De tager fejl, Frøken Salomon. Vi fordømmer ikke min Broder, men alene hans Gerninger, hans Liv.“

„Men ogsaa i hans Liv og Gerninger er der dog adskilligt, som taler til hans Gunst. Han har viist baade Evne og alvorlig Vilje til at dygtiggøre sig i sit Fag. Vistnok under ret vanskelige Forhold har han i en ung Alder vakt Opmærksomhed for sig blandt Fagfæller og er paa Veje til at skabe sig et Navn.“

„Jeg tror at kunne høre paa Dem, at De ikke selv har synderlig Tillid hertil. Jeg veed jo nok, at en Avis har skrevet noget om et Kanalprojekt eller hvad det er, og gjort et Forsøg paa at tillægge det nogen Betydning. Jeg veed jo ogsaa, at han selv betragter sig som en Banebryder, en ny Tids Profet. Der er jo for Øjeblikket hos en Del af de Unge opkommen en Trang ti lat revolutionere, hvad der kun vilde være til at smile af, dersom den ikke afstedkom saa megen Ulykke paa unge og ubefæstede Sjæle. Det er jo i det hele det betænkelige ved en saadan aandelig Storm som den, der for Tiden gaar gennem visse Dele af den danske Ungdom, at det altid bliver de letteste og uselvstændigste Elementer, der — ligesom Avnerne fra Kasteskovlen — hvirvles højest tilvejs og videst bort. Og hvad særlig Peter Andreas angaar, saa er jo Sandheden den uimodsigelige og nedslaaende, at han efter snart syv lange Studieaar endnu ikke har taget sin Eksamen eller paa anden